

LBRIS

We know
books

ALI HAZELWOOD

MIREASA

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂȘĂRMAN

LITERA
București

PROLOG

*Căsnicia asta va fi dificilă.
Ea va fi dificilă.*

Acest război al nostru, cel dintre Vampiri și Vârcolaci, a început cu câteva secole în urmă printr-o brutală escaladare a violenței, a culminat cu niște torente de sânge multicolor și s-a sfârșit cu un jalnic tort de caramel, în ziua în care l-am cunoscut pe soțul meu.

Zi care, întâmplător, a fost și cea în care ne-am căsătorit.

Nu prea seamănă cu un vis din copilărie. Pe de altă parte, eu nu sunt o visătoare. Am luat în considerare căsătoria o singură dată în timpul zilelor sumbre ale copilăriei mele. În urma câtorva pedepse mult prea aspre și a unei încercări de asasinat prost executate, Serena și cu mine am pus la cale planul pentru o măreață evadare, plan care urma să conțină diversiuni bazate pe efecte pirotehnice, sustragerea mașinii profesorului nostru de matematică și câteva gesturi obscene în fața oglinzii retrovizoare, destinate îngrijitoarelor noastre.

– O să ne oprim la adăpostul de animale și o să adoptăm un câine din ăla pletos. O să luăm un milkshake pentru mine și niște sânge pentru tine. Și o să ne pierdem pentru totdeauna urma, pe teritoriul Oamenilor.

– O să mă lase să intru dacă nu sunt Om? am întrebat eu, deși asta era cel mai neînsemnat defect al planului nostru.

Amândouă aveam unsprezece ani. Nici una dintre noi nu știa să conducă o mașină. Condiția pentru menținerea păcii dintre specii în regiunea de sud-vest era ca eu să stau naibii la locul meu.

– O să garantez eu pentru tine.

– Și asta o să fie de ajuns?

– Mă mărit cu tine! O să creadă că ești Om – soția mea umană.

Ca cerere în căsătorie, părea serioasă. Așa că am încuviințat solemn din cap și am spus:

– Accept.

Asta se întâmpla însă cu paisprezece ani în urmă, iar Serena nu s-a căsătorit cu mine. De fapt, a dispărut de mult. Eu sunt aici singură, cu o grămadă uriașă de mărturii de nuntă scumpe, menite să distragă atenția invitaților de la lipsa iubirii și a compatibilității genetice dintre mine și mire, sau chiar de la faptul că nici măcar nu ne-am cunoscut înainte de ziua cununiei.

Am încercat să aranjez o întâlnire. Le-am sugerat oamenilor *mei* să le sugereze oamenilor *lui* că am putea lua prânzul împreună în săptămâna de dinaintea ceremoniei. Sau să ne vedem la o cafea, cu o zi înainte. Sau să bem un pahar de apă de la robinet în dimineața cu pricina – orice, numai să nu ajungem să ne spunem „Îmi pare bine de cunoștință” chiar în fața celui care urma să officieze cununia. Cererea mea a fost ridicată în fața consiliului Vampirilor și, drept rezultat, am primit un telefon de la unul dintre aghiotanții membrilor. Acesta a reușit să mențină un ton amabil, în timp ce insinua că sunt dusă cu pluta.

– Este un Vârcolac. Un Vârcolac foarte puternic și periculos. Și numai logistica securității unei asemenea întâlniri ar fi...

– Dar eu o să mă mărit cu acest Vârcolac *periculos*, am subliniat, pe un ton plat, făcându-l să-și dreagă jenat vocea.

– Este conducătorul Alfa, domnișoară Lark. E prea ocupat pentru întâlniri.

– Ocupat cu...?

– Haita¹ lui, domnișoară Lark.

Mi l-am imaginat în sala de sport personală, lucrându-și neobosit pătrățelele, și am ridicat din umeri.

Au trecut zece zile, iar eu încă nu mi-am cunoscut mirele. În schimb, am devenit un *proiect* – un proiect necesitând un efort concertat din partea unei echipe interdisciplinare care trebuie să mă facă să arăt... măritabilă. O manichiuristă se chinuie să-mi transforme unghiile în niște ovale roz. O cosmeticiană îmi trănțește tot soiul de creme pe obraji. O stilistă îmi ascunde în mod miraculos urechile ascuțite sub o rețea de codițe blond-închis, în vreme ce un expert în machiaj pictează o cu totul altă față peste fața mea, ceva interesant, sofisticat și zigomatic.

– Asta este artă pură, îi spun, în timp ce îmi studiez chipul în oglindă. Lucrările tale ar trebui să fie expuse la Guggenheim.

– Știu. Și încă nu am terminat, mă muștră el, înaintea să-și înfigă degetul mare într-un borcan cu vopsea verde-închis și să-mi mânjească cu ea încheieturile, părțile laterale ale gâtului și ceafa.

– Ce-i asta?

– Puțină culoare.

– Pentru ce?

Pufnește disprețuitor.

– Am tras niște sfori și am cercetat tradițiile Vârcolacilor. Soțului tău o să-i placă.

Pleacă foșnind, lăsându-mă de una singură cu cinci semne ciudate pe corp și o structură a feței cu totul nouă. Mă strecur în combinezonul matrimonial pe care stilistul m-a implorat să nu-l numesc „pijama”, după care fratele meu geamăn vine după mine.

– Arăți uimitor, spune Owen, pe un ton plat, sceptic, mijind ochii spre mine ca și cum aș fi o bancnotă de zece dolari falsă.

– A fost un efort de echipă.

Îmi face semn să-l urmez.

¹ Joc de cuvinte bazat pe confuzia dintre două sensuri ale cuvântului *pack* din textul original – termenul însemnând atât „haită”, cât și „grup de mușchi abdominali bine dezvoltati”

– Sper că te-au și vaccinat împotriva rabiei cu ocazia asta.

Ceremonia ar trebui să fie un simbol al păcii. Acesta este motivul pentru care, vădind o înduioșătoare încredere, tatăl meu a solicitat pentru ceremonie o echipă de pază armată asigurată exclusiv de Vampiri. Vârcolacii au refuzat, ceea ce a dus la două săptămâni de negocieri, s-a luat în discuție ruperea logodnei și, în cele din urmă, s-a adoptat singura soluție care putea să-i facă pe toți la fel de nefericiți: evenimentul urma să aibă personal alcătuit din Oameni.

Atmosfera poate fi, pur și simplu, tensionată sau poate fi... așa. Un singur loc, trei specii, cinci secole de conflict și zero bună-credință. Bărbații în costume negre care ne escortează pe Owen și pe mine par nehotărâți între a ne proteja și a ne omorî cu mâna lor, numai ca să termine odată cu toată treaba asta. Poartă ochelari de soare, deși suntem la interior, și bălmăjesc în măneci niște coduri ridicol de neinspirate. „Liliacul zboară spre sala ceremoniei. Repet. Avem Liliacul.“

Într-o lipsă cruntă de imaginație, mirele este „Lupul“.

– Cam când crezi că o să încerce viitorul tău soț să teucidă? mă întreabă Owen, de dragul conversației, privind drept înainte. Mâine? Săptămâna viitoare?

– Cine poate ști?

– Cu siguranță în mai puțin de-o lună.

– Cu siguranță.

– Nu ai cum să nu te întreb dacă Vârcolacii îți vor îngropa cadavrul sau pur și simplu... știi... îl vor devora.

– Da, nu ai cum să nu te întreb.

– Dar dacă te interesează să trăiești puțin mai mult, încearcă să arunci un băț când începe să te îmbrățișeze. Am auzit că le place să aducă bățul înapoi...

Mă opresc brusc, provocând o ușoară agitație printre agenți.

– Owen, spun eu, întorcându-mă spre fratele meu.

– Da, Misery?

Mă privește în ochi. Expresia lui indolentă, de comedian arogant, dispare brusc și nu mai este moștenitorul superficial al tatălui meu, ci fratele care se strecura lângă mine în pat de fiecare dată când aveam coșmaruri și care a jurat să mă protejeze de cruzimea Oamenilor și de setea de sânge a Vârcolacilor.

Au trecut zeci de ani de atunci.

– Știi ce s-a întâmplat ultima dată când Vampirii și Vârcolacii au încercat să facă asta, spune el, vorbind în Grai.

Sigur că știu. Povestea masacrului Aster este menționată în toate manualele, chiar dacă are interpretări foarte diferite unele de altele. Ziua în care sângele nostru violet și cel verde al Vârcolacilor au curs împreună într-un șuvoi la fel de strălucitor și de frumos ca floarea după care a fost denumit masacrul.

– Cine naiba ar intra într-un mariaj din motive politice, după un asemenea eveniment? continuă Owen.

– Eu, pare-se.

– O să trăiești printre lupi. Singură.

– Așa este. Așa funcționează schimburile de ostatici. În jurul nostru, bărbații în costume negre își verifică nerăbdători ceasurile. Trebuie să plecăm...

– Singură, ca să fii măcelărită.

Owen își încleștează fălcile. E ceva atât de diferit de atitudinea lui obișnuită, indiferentă, încât mă încrunt.

– De când îți pasă ție?

– De ce faci asta?

– Pentru că o alianță cu Vârcolacii este necesară pentru supraviețuirea...

– Astea sunt cuvintele Tatălui. Nu este motivul pentru care ai fost de acord s-o faci.

Are dreptate, dar nu am de gând să recunosc așa ceva.

– Poate subestimezi puterea de convingere a Tatălui.

Owen își coboară tonul până când glasul-i devine o șoaptă.

– Nu face asta. E o condamnare la moarte. Spune că te-ai răzgândit, dă-mi șase săptămâni.

- *Ce se va schimba în șase săptămâni?*

Ezită.

- *O lună. O să...*

- *S-a întâmplat ceva?*

- Amândoi tresărim la auzul vocii dure a Tatălui. Pentru o fracțiune de secundă suntem din nou copii, certați pentru faptul că ne-am născut. Ca de obicei, Owen își vine mai repede în fire.

- No, nimic, arborând vechiul lui zâmbet arogant. Doar îi dădeam câteva indicații lui Misery.

Tatăl nostru își face drum printre agenții de securitate și îmi trece lejer mâna peste brațul lui, de parcă nici nu ar fi trecut un deceniu de la ultimul nostru contact fizic. Fac un efort să nu mă retrag.

- *Ești gata, Misery?*

Înclin capul și îi studiez expresia solemnă. Îl întreb numai din curiozitate:

- *Are vreo importanță?*

Probabil că nu, pentru că nici nu-mi aude întrebarea. Owen ne urmărește cu o expresie goală pe chip, în timp ce ne îndepărtăm, apoi strigă după noi:

- *Sper că ai luat cu tine și o rolă pentru scame. Am auzit că le cade blana.*

Unul dintre agenți ne oprește în fața ușilor duble care dau în curte.

- *Domnule consilier Lark, domnișoară Lark, stați puțin. Încă nu sunt pregătiți să vă primească.*

Așteptăm unul lângă altul câteva minute lungi și inconfortabile, apoi Tatăl se întoarce spre mine și mă privește în ochi. Coccoțată pe tocurele autorizate de stilist, sunt aproape la fel de înaltă ca el.

- *Ar trebui să zâmbești, îmi ordonă, în Grai. Potrivit Oamenilor, nunta este cea mai frumoasă zi din viața unei mirese.*

Îmi zvâcnesc buzele. Toată treaba asta e de un umor grotesc.

- *Și cum rămâne cu tatăl miresei?*

Oftează.

- *Întotdeauna ești sfidătoare când n-are nici un rost.*

Eșecurile mele nu trec neobservate.

- *Nu ai cum să dai înapoi, Misery, adaugă el, cu blândețe. Odată ce se va încheia legământul, vei fi soția lui.*

- *Știu. Nu am nevoie să fiu liniștită, nici încurajată. Nu am ezitat nici o clipă când m-am dedicat acestei uniuni. Nu sunt înclinată să mă panichez, să mă sperii sau să mă răzgândesc în ultima clipă. Am mai făcut asta și altă dată, îți aduci aminte?*

Mă studiază pentru câteva clipe, până când ușa ce dă spre restul vieții mele se deschide.

Este o seară ideală pentru o ceremonie în aer liber: șiraguri de luminițe, adierea ușoară a vântului, stelele ce clipeșc pe cer. Trag adânc aer în piept, îmi țin respirația și ascult *Marșul nupțial* al lui Mendelssohn, interpretat de un cvartet de coarde. După ce mi-a umplut telefonul de linkuri pe care nu le accesez, volubila organizatoare de nunți mi-a spus că muzicianul care cântă la violă este membru al Filarmonicii Umane a Orașului. „Una din primele trei orchestre ale lumii“, mi-a scris ea într-un mesaj, urmat de mai multe semne de exclamare decât am tastat vreodată în toată viața mea. Trebuie să recunosc, sună foarte plăcut. Chiar dacă invitații se uită în jur derutați, nesiguri cum să procedeze, până când un angajat tracasat le face semn să se ridice în picioare.

Nu este vina lor. Ceremoniile nupțiale sunt, cam de un secol încoace, un eveniment destinat exclusiv Oamenilor. Societatea Vampirilor a evoluat dincolo de monogamie, iar Vârcolacii... habar n-am care-i treaba cu Vârcolacii, pentru că nu am întâlnit niciodată vreunul.

Dacă aș fi făcut-o, nu aș mai fi fost în viață.

- Haide.

Tatăl mă apucă de cot și înaintăm pe culoar.

Oaspeții din partea miresei îmi sunt doar vag familiari. O mare de siluete subțirate, cu ochi violeți, care nu clipeșc, și urechi ascuțite. Buze închise peste colți și expresii ușor com-pătimitoare, dar mai degrabă dezgustate. Observ câțiva dintre

membrii cercului de apropiați ai Tatălui; consilieri pe care nu i-am mai văzut din copilărie; familii puternice și odraslele lor, dintre care majoritatea se gudurau pe lângă Owen și se purtau ca niște nenorociți cu mine când eram mici. Nimeni de aici nu poate fi numit, nici pe departe, „prieteni”. În apărarea celui care a alcătuit lista de invitați, misiunea lui trebuie să fi reprezentat o adevărată provocare, având în vedere lipsa totală a relațiilor semnificative din viața mea.

Și apoi, sunt invitații din partea mirelui, care emană un soi de căldură străină. Sunt cei care mă vor moartă.

Sângele Vârcolacilor pulsează mai repede, mai zgomotos și are un miros nefamiliar de cupru. Vârcolacii sunt mai înalți decât Vampirii, și nici unul dintre ei nu pare deosebit de entuziasmat de uniunea dintre conducătorul lor Alfa și o reprezentantă a Vampirilor. Buzele li se curbează, în timp ce mă privesc sfidător, cu furie și un dispreț atât de intens, încât îi simt gustul pe limbă.

Nu îi condamn. Nu condamn pe nimeni că nu vrea să fie aici. Nu condamn nici măcar șoaptele, comentariile răutăcioase sau faptul că jumătate din invitați nu știu că sunetul ajunge mai departe decât rahatul.

– ... a fost timp de zece ani Colateral pe teritoriul Oamenilor, iar acum face asta?

– Pun pariu că îi place toată atenția primită.

– ... profitoare cu urechi ascuțite...

– Îi dau două săptămâni.

– Mai degrabă două ore, dacă animalele alea...

– ... ori o să stabilizeze regiunea o dată pentru totdeauna, ori o să declanșeze un nou război generalizat...

– ... chiar crezi că o să și-o tragă la noapte?

Nu am nici un prieten în partea dreaptă, și numai dușmani în partea stângă. Așa că mă bazez pe mine însămi și privesc drept înainte.

– Către viitorul meu soț.

Stă în capătul culoarului, orientat în altă direcție, ascultând ce îi șoptește cineva la ureche – cavalerul de onoare, probabil. Nu îi văd bine fața, dar știu la ce să mă aștept, pentru că acum câteva săptămâni am primit fotografia lui: chipeș, izbitor, serios. Are părul scurt, de un șaten cald; costumul negru, bine croit, i se așază frumos pe umerii lași. E singurul bărbat din încăperea care nu poartă cravată și, totuși, reușește să fie elegant.

Poate că avem același stilist. Presupun că și asta poate sta la baza unei căsnicii.

– *Ai grijă cu el, îmi șoptește Tatăl, abia mișcându-și buzele. Este foarte periculos. Să nu îl superi.*

Lucrul pe care vrea să-l audă orice fată pe când se află la trei metri de altar, mai cu seamă dacă mirele pare deja îmbufnat și enervat, judecând după postura țeapănă a umerilor. Nu se deranjează să se uite la mine, de parcă eu aș fi cantitate neglijabilă, de parcă ar avea lucruri mai bune de făcut cu timpul lui. Mă întreb ce îi șoptește cavalerul de onoare la ureche. Poate opusul avertismentelor pe care le-am primit eu.

„Misery Lark? Nu trebuie să ai nici o grijă. Nu e prea periculoasă, așa că poți s-o scoți din sărite dacă vrei. Ce o să facă? O să azvârle cu rola de scame în tine?”

Pufnesc într-un hohot discret de râs, dar asta se dovedește a fi o greșeală. Pentru că viitorul meu soț aude și se întoarce, în sfârșit, spre mine.

Mi se strânge stomacul.

Mă poticnesc.

Șoaptele se potolesc.

În fotografia care mi-a fost arătată, ochii mirelui erau de un albastru banal, fără nimic surprinzător. Dar când mă țintuiește cu privirea, îmi dau seama de două lucruri. Primul este că m-am înșelat, iar irișii lui sunt, de fapt, de un verde-deschis, straniu, care dă în alb. Al doilea este că Tatăl avea dreptate: acest bărbat este foarte, foarte periculos.

Îmi cercetează cu luare-aminte chipul, ceea ce mă face să suspectez imediat că nu a primit nici o fotografie de-a mea. Sau poate că, pur și simplu, nu a fost suficient de curios în privința miresei lui, încât să arunce vreo privire fotografiei. Oricum ar fi, este în mod evident nemulțumit de ceea ce vede. Din fericire, sunt obișnuită să-i dezamăgesc pe ceilalți și nu o să începă să-mi pese acum de asta. Treaba lui dacă nu-i place ceea ce vede.

Mă îndrept de spate. Ne desparte o distanță mică și îl privesc fix în ochi pe când mă apropii de el, de aceea îi surprind reacția în timp real.

Pupilele se dilată.

Sprâncenele se încruntă.

Nările îi freamătă.

Se uită la mine ca la o creatură alcătuită din larve și scoate un oftat, adânc, lung. Apoi încă unul, dar scurt, în clipa în care ajung la altar. Expresia i se schimbă și pare tulburat pentru o fracțiune de secundă, într-un mod pe care mi-e cu neputință să-l descriu. Și deși pot spune că am știut, *am știut* că Vârcolacii nu îi plac pe Vampiri, asta este cu mult mai rău. Vorbim aici de un dispreț pur, intens și personal.

„Ghinion, amice“, gândesc eu, ridicând bărbia. Fac din nou un pas spre el, până ajungem față în față, mult prea aproape unul de altul.

Doi străini care se întâlnesc pentru prima dată. Și sunt pe punctul de a se căsători.

Muzica descrește. Oaspeții se așază. Inima îmi bubuie greoi în piept, chiar mai rar decât de obicei, din cauza felului în care mirele planează asupra mea. Se apleacă în față ca să mă studieze, ca pe un tablou abstract. Îi urmăresc pieptul umflându-se lacom, ca și cum ar vrea... *să mă inhaleze*. Apoi se retrage, își linge buzele și se holbează la mine.

Se holbează și se tot holbează.

Tăcerea se prelungește.

Preotul oficianț își drege glasul. În curte încep să se audă mormăieli nedumerite, care, încet-încet, se transformă într-un freamăt familiar, persistent. Îl observ pe cavalerul de onoare, care și-a scos ghearele. În spatele meu, Vania, șefa gărzilor tatălui meu, își arată colții. Iar Oamenii, desigur, duc mâinile la arme.

În timpul acestor mișcări de trupe, viitorul meu soț continuă să se holbeze la mine.

Așa că fac un pas către el și șoptesc:

– Indiferent cât de mult îți displace toată chestia asta, dar dacă vrei să evităm un nou Aster...

Ridică mâna, cu viteza fulgerului, ca să mă apuce de braț, iar căldura pielii lui îmi provoacă un șoc, chiar și prin țesătura mânecii. Pupilele i se contractă, transformându-se în ceva diferit, ceva *animalic*. Din reflex, încerc să mă sustrag din strânsoarea lui, dar... e o greșeală.

Tocul mi se agață într-o piatră și mă dezechilibrez. Mirele mă prinde, strecurându-și un braț în jurul taliei mele, iar o combinație între gravitație și simpla lui hotărâre mă înfige între corpul lui și altar, în timp ce pieptul i se lipește de-al meu. Mă țintuiește, mă ține captivă și mă privește ca și cum ar fi uitat unde se află, iar eu aș fi ceva ce trebuie consumat.

Ca și cum aș fi o *pradă*.

– Asta este foarte... O, *Doamne*, icnește preotul, când mirele mârâie spre el.

Aud în spatele meu vorbindu-se în engleză și în Grai – cuvinte panicate, țipete, haos, amenințări urlate, cavalerul de onoare și tatăl meu mârâind, cineva suspinând. „Un Aster în devenire“, gândesc eu. Ar trebui să fac ceva, chiar *am să fac* ceva ca să-l opresc, dar...

Mirosul mirelui îmi ajunge în nări.

Totul în jur dispare.

„Sânge bun“, șuieră, fără nici un sens, creierul meu mic. „Ar fi un sânge atât de bun.“

El trage rapid aer în piept, de câteva ori, umplându-și plămâni, inspirându-mă. Măinile i se mișcă de pe brațul meu până pe gât, apăsând pe unul dintre semnele verzi. De undeva din adâncul pieptului îi scapă un sunet gutural, care îmi înmoaie genunchii. Apoi deschide gura și știu că o să mă rupă în bucăți, o să mă sfâșie, o să mă devoreze...

– Tu, spune el, cu o voce de bas, aproape prea groasă ca s-o auzi. Cum naiba de miroși așa?

În mai puțin de zece minute, îmi strecoară un inel pe deget și jurăm să ne iubim până în ziua în care vom muri.

CAPITOLUL 1

Când se întoarce, în sfârșit, de la o întâlnire cu căpetenia haitei Big Bend, furtuna nu s-a oprit de trei zile. Doi dintre adjuncții lui sunt deja la el acasă, așteptându-l, cu expresii îngrijorate pe chip.

– Femeia Vampir a dat înapoi.

Mormăie în timp ce-și șterge fața. „Fată deșteaptă“, se gândește el, azvârlind un dosar pe bufet.

– Totul este aici, înăuntru. Vor să știe dacă are aprobarea ta.

– Mergem mai departe așa cum am stabilit.

Cal pufnește într-un hohot de râs. Flor se încruntă.

– Nu vrei să te uiți la...

– Nu. Nu se schimbă nimic.

Oricum sunt toți la fel.

Cu șase săptămâni înainte de ceremonie

Se înființează la start-upul la care lucrez, într-o după-amiază de joi, când soarele a apus deja și întregul personal din birou contemplă o vătămare corporală gravă.

Îndreptată împotriva mea.

Nu cred că merit un asemenea nivel de ură, dar înțeleg. Acesta este și motivul pentru care nu mă agită când mă întorc la birou,

după o întâlnire cu managerul meu, și observ starea capsatorului. Sincer, este în ordine. În nouăzeci la sută din timp, lucrez de acasă, și rareori se întâmplă să am ceva de capsat. Cui îi pasă că cineva l-a mânjit cu rahat de pasăre?

– Nu o lua personal, Missy.

Pierce se sprijină de peretele separeului nostru. Are întipărit pe chip mai degrabă zâmbetul unui *vânzător linguşitor de maşini la mâna a doua* decât pe cel al unui *prieten îngrijorat*. Până și sângele lui miroase alunecos.

– Nu o iau.

Aprobarea altora este un drog puternic. Norocul meu că nu am avut ocazia să-mi dezvolt această dependență. Dacă mă pricep la ceva, ei bine, mă pricep să găsesc scuze pentru disprețul semenilor mei. Am fost instruită ca pianistii supradotați: neobosit și din fragedă pruncie.

– Nu tre' să te treacă năduşelile din cauza asta.

– Nu mă trec.

Chiar deloc. Abia dacă am glandele necesare pentru așa ceva.

– Și nu îl asculta pe Walker. Nu a spus ceea ce crezi tu că a spus.

Sunt aproape sigură că ceea ce a urlat din capătul celălalt al sălii de conferințe a fost „curvă proastă“, și nu „scumpă doamnă“, dar cine știe?

– Vine la pachet. Și tu ai fi enervată dacă cineva ar face un test de penetrare asupra unui firewall la care ai lucrat mai multe săptămâni și l-ar sparge în... cât, o oră?

Cam douăzeci de minute, chiar și socotind pauza pe care am luat-o la mijloc, după ce mi-am dat seama cât de ușor treceam prin sistem. Am stat pe net și mi-am căutat un nou coș de rufe, având în vedere că afurisita aia de pisică a Serenei pare să doarmă în vechiul meu coș de fiecare dată când vreau să mă ocup de rufe. I-am trimis Serenei o poză cu chitanța, urmată de textul: „Tu și pisica ta îmi datorăți șaisprezece dolari“. Apoi am stat așteptând răspunsul, așa cum fac întotdeauna.

Nu a venit. Nici nu mă așteptasem să vină.

– Oamenii vor trece peste asta, insistă Pierce. Și hei, nu-ți aduci niciodată de mâncare, așa că nu ai de ce să-ți faci griji că cineva o să scuipe în caserola ta. Izbucnește în râs. Mă întorc spre monitor, în speranța că o să mă lase în pace. Dar mă înșel amarnic. Pentru că îi dă înainte: Și sincer să fiu, cam e vina ta. Dacă ai fi încercat să socializezi mai mult... Eu, personal, îți înțeleg stilul singuratic, misterios și liniștit. Dar unora li se pare că ești rezervată, ca și cum te-ai crede mai bună decât noi. Dacă ai face un efort să...

– Misery.

Când îmi aud numele strigat – cel *adevărat* –, pentru o fracțiune de secundă, incredibil de stupidă, mă simt ușurată că această conversație se va sfârși. Apoi întind gâtul și o văd pe femeia care stă de partea cealaltă a peretelui despărțitor. Trăsăturile și părul ei negru îmi sunt vag familiare, dar numai când mă concentrez asupra bățăilor inimii ei, îmi dau seama de unde o știu. Sunt lente, așa cum numai pulsul unui Vampir poate fi și...

Ei bine.

La naiba.

– Vania?

– Ești greu de găsit, îmi spune ea, cu vocea melodioasă, șoptită.

Pentru o clipă, mă gândesc cum ar fi să-mi izbesc țeasta de tastatură. Apoi decid să răspund calm.

– Asta era și ideea.

– Mi-am dat seama.

Îmi masez tâmpla. Ce mai zi. O zi înfiorătoare.

– Și totuși, iată-te.

– Și totuși, iată-mă.

– Salutare. Zâmbetul lui Pierce devine puțin mai subțire, în timp ce se întoarce să o studieze pe Vania. Își plimbă privirea de la tocurile înalte, urcă de-a lungul liniei drepte a pantalonilor întunecați, se oprește asupra pieptului generos. Nu pot citi gândurile, dar ideea de MILF-etă răsună atât de puternic în capul lui, încât practic o aud. Ești prietenă cu Missy? întreabă.

– Ai putea spune asta, da. De când era o copilă.

– O, spune, te rog, cum era Missy când era mică?

Vaniei îi tresar buzele.

– Era... ciudată și dificilă. Chiar dacă uneori era utilă.

– Stai așa... sunteți rude?

– Nu. Sunt Mâna Dreaptă a tatălui ei, șefa gărzilor, spune ea, uitându-se la mine. Și a fost convocată.

Mă îndrept în scaun.

– Unde?

– La Cuib.

Asta nu e ceva rar, e ceva fără precedent. Excluzând telefoanele sporadice și niște întâlniri chiar mai sporadice cu Owen, nu am mai vorbit cu alt Vampir de ani de zile. Pentru că nu m-a căutat nimeni.

Ar trebui să-i spun Vaniei să mă lase în pace. Nu mai sunt un copil care aleargă după potcoave de cai morți: să mă duc înapoi la tatăl meu așteptându-mă ca el și restul semenilor mei să nu se poarte ca niște nemernici ar fi complet inutil și sunt perfect conștientă de asta. Dar se pare că acest început abrupt de conversație mă face să uit această idee, pentru că mă aud întrebând:

– De ce?

– Va trebui să vii și să afli singură.

Zâmbetul Vaniei nu trece mai departe de buzele ei. Mijesc ochii, de parcă răspunsul ar fi tatuat pe chipul ei. Între timp, Pierce ne amintește de jalnica lui prezență.

– Doamnelor. Mâna dreaptă? Convocare? Râde zgomotos și strident. Îmi doresc în continuare să-l plesnesc peste frunte de să-i meargă fulgii, dar încep să simt un fior de îngrijorare pentru tontul ăsta. Faceți LARP-ing¹ sau...? întrebă el. În sfârșit, este redus la tăcere. Pentru că atunci când Vania se întoarce cu fața spre el, nici un fel de joc de lumini nu ar putea ascunde nuanța violet a ochilor ei. Și nici colții lungi, de un alb impecabil, care strălucesc în lumina electrică.

– D... dar... voi...

¹ Live Active Role Plaing – joc de rol în direct

Pierce se uită câteva secunde când la una, când la alta, bălămbăjind ceva incoerent.

Și acesta este momentul în care Vania se hotărăște să-mi distrugă viața și își dezvelește colții la el.

Oftez, ciupindu-mă de nas.

Pierce se întoarce pe călcăie și trece în fugă pe lângă separeul meu, dărâmând ghiveciul cu smochinul-plângător.

– Vampir! *Vampir!* E un... un Vampir... care *ne atacă*, să sune cineva la *Oficiu*, să sune cineva...

Vania scoate un carton laminat, care are imprimat logoul Biroului de Relații cu Publicul Vampiro-Uman, cel care îi acordă imunitate diplomatică pe teritoriul Oamenilor. Dar nu are cine să se uite la el: oamenii din birou au fost cuprinși de panică și majoritatea colegilor mei urlă, coborând pe scara de urgență. Oamenii se îmbulzesc unii în alții ca să ajungă la cea mai apropiată ieșire. Îl văd pe Walker țâșnind afară din toaletă, cu o fâșie de hârtie igienică atârându-i din pantaloni, și simt cum mi se lasă umerii.

– Îmi plăcea jobul ăsta, îi spun Vaniei și apuc poza făcută cu Polaroidul, înfățișându-ne pe Serena și pe mine, ca să o îndes resemnată în geantă. Era ușor. Au crezut scuza mea cu tulburarea de ritm circadian și mă lăsau să vin noaptea.

– Scuzele mele, spune ea, deloc convingătoare. Vino cu mine.

Ar trebui să-i spun să se ducă naibii, și o voi face. Până atunci, cedez curiozității și o urmez, ridicând smochinul în drum spre ieșire.

Cuibul este în continuare cea mai înaltă clădire din nordul Citadelei și poate cea mai deosebită: un podium sângerieu care se întinde în subteran pe sute de metri, dedesubtul unui zgârie-nori din sticlă, care se animă la lăsarea serii și adoarme din nou la primele ore ale dimineții.

Am adus-o pe Serena aici odată, când a vrut să vadă cum e în inima teritoriului nostru, al Vampirilor, și a rămas cu gura căscată, șocată de liniile elegante și de designul modern. Se așteptase la candelabre și draperii grele de catifea care să blocheze soarele